

mijmering / ontheemd

Kerstmis. Ach kerstmis. Het feest van de gezelligheid, van warmte en van sámen, van licht en van lekker eten. Na mijn kerstkringloopwinkelavontuur is me duidelijk geworden hóeveel mensen heel veel ophangen aan kerstmis. Met een omzet van zo'n vijftigduizend euro aan gebruikte spullen gedurende zes

weken - van een piepklein sterretje tot een menshoge kerstboom, van een theelichtje op batterijen tot flitsende lichtsnoeren van vele meters lang - heeft het me werkelijk verbaasd wat mensen mee naar buiten slepen. Dikke kans dat ze het volgend jaar weer terug komen brengen en dat is prima, zo blijft de kringloop op koers.

Eerst was ik cynisch over al die rommel die er met tassenvol uitging. Maar de enorme toeloop, de verwachtingsvolle gezichten van mensen die de winkel binnenkomen en al dat fraai geëtaaleerde moois zien en de blije reacties als ze een hand- of een mandvol afrekenen, hebben me geraakt. En ik onderzocht mijn eigen kerstgevoel. Daar was het niet best mee gesteld. Niet omdat ik niet wil, maar omdat ik al decennialang niet weet hoe. Moet je dan een kerstgevoel hebben? Nee, niet per se, maar dat zit bij mij nou eenmaal ingebakken. Dat is door mijn katholiek-gelovige opvoeding in mijn systeem verankerd en gaat er vrees ik nooit meer uit. Wat was ze ooit mooi, die argeloze religiositeit. De Adventskrans waar elke week één kaarsje bij kwam, het kindje Jezus, de mis, de muziek, het licht, de kerstboom, de terracotta beeldjes die mijn ouders jaar na jaar bij elkaar spaarden, het engelenhaar, het sprookjesachtige diffuse van een naar binnen gekeerde winterwereld vol verwachting ...

Het is allemaal al jaren weg, inclusief de winter. En van het veelbezongen 'Vrede op aarde' is ook nog niets gekomen. Ik voel me droevig en ontheemd. Dus maak ik maar een bolletje van mezelf en rol zachtjes heen en weer tussen mijn alternatieve 'net niet' kerstopstelling en mijn snoer met sterretjes. En ik steek een kaarsje aan. Voor mezelf, voor de wereld. En voor jou natuurlijk!